

Jernej Popotnik:

Malčin lišček.

Ali je res niste poznali? In — njenega liščka ne? Škoda!

Jaz bi vam povedal o nji in o njenem liščku lepo zgodbico.

Hočete? — — —

Bilo je v pozni jeseni, in Malči ni bila tega vesela: rada bi bila namreč videla, da bi cvetela večna pomlad vse na okoli.

Ker pa ni bilo več pomladi, in ker je pihal zunaj mrzel veter, se je zaprla Malči v izbico in je brala pri oknu. Tam je stala gajbica, in v nji je skakal njen lišček.

»Moja živalca!« ga je imenovala Malči navadno ljudem.

»Tako majhen je kakor jaz, in zato ga imam tako rada . . . «

Brala je, zaprla nato knjigo in zrla nekaj časa v gajbico.

»Zofka, hop! hop!«

Liščku je bilo namreč ime Zofka.

»Hop!«

Zamajala se je Malči in odprla vratica; pokušal je lišček skozi nje in je zletel v izbico.

»Hop, Zofka, hop!«

Lišček je obstal v kotu na mizi. Nato se je pa dvignil in se je zaletel v šipo na oknu: sunilo ga je nazaj, in pal je na polico.

Pobral se je naglo in se zopet zaletel.

Malči se je prestrašila.

»Zofka! Nehaj no! Zofka!«

Stopila je Malči k oknu in ga je hotela ujeti v roke: toda lišček je bil spreten in uren — sukal se je naglo na okoli in ni hotel v gajbico nazaj.

Skočil je sredi police, videl je ven. Tam je bilo nebo, črne hiše so bile, videl se je tudi vršiček gola drevesa. In lišček je pozabil, da ga je bilo sunilo — saj je bilo tam zunaj nebó, in črne hiše so bile, in vse je bilo tako blizu . . .

Poskakoval je neprestano, tekal ob oknu, poskakoval in padal.

A ko se je oziral navzgor, mu je temnilo vedno bolj pred očmi, ginilo je nebó, ginilo je drevje, noč poslopij se je širila in širila, zaгрnila je vse . . .

Komaj za palec visoko je še poskočil — a glej, že ni bilo ničesar več, niti okna ne . . .

»Moja Zofka! Moja Zofka!«

Mrtvega je držala Malči liščka v rokah in z njim zakrivala solzni obraz . . .

J. E. Bogomil:

Zilska dolina.

»**K**akšna se vam kaj zdi ta gospodična s klobukom na glavi?«

»Gosposka je!« meni Tomažinov.

»Pa ni. Kmetiška je!« ugovarja Boštetova.

»Aaaa! Pa ima klobuk!«

»Vseeno!«

»O že vem! Korošica je!« ugame Boljkov. »Saj so naša mama pravili: Na Sv. Višarjih so videli Korošice, ki so imele klobuke na glavi.«